

de la butxaca del seu abric tot d'estris estrafalaris, dels quals en va fer sortir una màquina de retratar. Mentrestant, l'home de les ulleres va premer un botó que va fer obrir una porta corredera que hi havia en una de les parets de l'habitació, i que va deixar a veure una cosa que recordava una finestra amb un vidre transparent, que deixava a veure l'interior d'una sala cilíndrica. Dins d'aquesta sala, i al bell

mig, hi havia una taula plena d'aparells electrònics de precisió. A la mateixa taula hi havia dos homes, l'un amb aspecte ben bé d'americà i l'altre amb aspecte de català (més o menys això es veia per la indumentària que duïen) que feien un pols. Pel cap del periodista varen començar a desfil·lar els titulars de l'endemà: EL PROBLEMA DE L'URANI A LES GILLERIES I COLLSACABRA VA SER SOLUCIONAT AHIR, o

bé: DESPRÉS DE MOLTES NEGOCIACIONS I L'ENFRONTAMENT D'AHIR, ELS ANTI-URANISTES SE SURTEN AMB LA SEVA. Però no hi va pensar més. D'això ja se n'encarregarien els altres. Ell, una darrera l'altra, va anar fent fotografies, ara des d'aquest angle, ara des de l'altre, de la taula, l'habitació i els dos homes que, molt suats, hi feien un pols.

Eduard Vilella.

RACÓ DELS MES JOVES

L'ESCOLA DE TAVERTET

Feia vuit anys que no s'obria l'escola de Tavertet. Ara, després de molta insistència per part de l'Ajuntament, a la fi ha vingut una mestra. Es diu Antònia Ugar-te. Hem pogut enraonar una estoneta amb ella i n'hem fet la següent entrevista:

— **Quants anys fa que dona classes?**

Aquest any és el quart.

— **Li és fàcil de donar classes a alumnes de totes les edats?**

És difícil l'organització.

— **On va estudiar?**

A Barcelona.

— **Li agraden els menuts o prefereix els més grans?**

No sabia pas quins triar. Tot té les seves coses bones i els seus entrebancs. És agradable treballar amb grans perquè hi pots dialogar a un nivell de raonament que no tenen els petits. Amb aquests, en canvi, tens la satisfacció de fer-los descobrir totes aquelles petites coses que nosaltres ja no recordem ni quan ho vam aprendre i que per a ells constitueix un gran descobriment.

— **Quan va adonar-se que volia ser mestra?**

Que jo recordi, quan tenia deu o onze anys ja volia ser-ho.

— **Van posar-li alguns inconvenients els seus pares?**

Cap.

— **Li agradaria donar classes sempre al mateix lloc?**

Si els alumnes estiguessin contents de mi i jo d'ells, no hi tindria cap inconvenient.

— **Li faria gràcia que algun dels seus alumnes arribés a ser mestre?**

Sí. Això voldria dir que veuen aquesta feina com a interessant i positiva.

— **És casada?**

No.

— **Què és el que més li agrada de Tavertet?**

Els alumnes, i la gent que coneix.

— **Tindria cap inconvenient a quedar-se a viure aquí?**

Cap si hi tingués casa. És un lloc molt tranquil i agradable i de fet no és pas gaire lluny de Vic si necessites alguna cosa.

— **Es diu que vostè va venir de mestra a Tavertet per casualitat. És veritat?**

Més aviat per un embolic de l'Administració. Quan jo vaig escollir plaça per primera vegada Tavertet no figurava a la llista de places vacants. Per un error administratiu vaig haver d'escollir per segona vegada i, en demanar un poble de la comarca, em van dir que l'escola de Tavertet estava tancada, però que el poble tenia molt d'interès a obrir-la novament. I així va ser com em vaig fer càrrec de l'escola.

— **Hi ha algú de la seva família que sigui mestre?**

Tinc un oncle que ho és.

— **Ha influït algú de la seva família que vostè fos mestra?**

Ningú.

Així va acabar la curta entrevista amb l'esperada mestra del poble.

M. Dolors Grau